

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Argumentum 7. In sola Ecclesia Romana persistit gloria miraculorum à
Chriso veræ Ecclesiæ promissa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

que tantum postremo sæculo velut fungus hesternus in terris comparuit, & sic de aliis Sectis modernis. Ergo nulla est in terris vera Christi Ecclesia, nisi vera sit Romana. Vide igitur, Sectarie profuge, quo te convertas ut veram Christi Ecclesiam in toto mundo reperias, nisi cum Prodigio revertaris in domum Patris, sive Matris tuæ Ecclesie Romanæ, à qua velut in regione longinqua profugus aberras.

IV. Hic igitur aliud dici non potest, quàm Sectam Lutheranam, & Calvinianam manifestè falsam esse, & se evertere; dum docet Ecclesiam olim à Christo institutam potuisse aliquando deficere. Unde clarè sequitur Ecclesiam Romanam, quam ipsi Sectarii admittunt primis 4. vel 5. sæculis, fuisse veram Christi Ecclesiam, non potuisse errare, & à vera fide deficere: aliàs enim jam non constaret, ullam in mundo existere veram Christi Ecclesiam.

ARGUMENTUM VI.

Si Ecclesia Romana non sit vera, perierunt in æternum Majores nostri, Martyres, Confessores &c. qui ante Lutherum per 12. sæcula vixerunt; vel ut certa agnoscenda est Fides Romana Ecclesie.

SI Secta Lutherana vel Calviniana vera esset Christi Religio, sequerentur ea quæ quivis, etiam Lutheranus vel Calvinianus, horret admittere. Ergo fateri debes Sectas illas tuo etiam iudicio veritati repugnare.

Sequeretur enim ex doctrina Lutherana & Calviniana, Ecclesiam Romanam à vera fide aberrare, adeoque impiam & sacrilegam esse. Ac proinde Christianos, qui vixerunt à tempore, quo ajunt defecisse Ecclesiam, nempe per integra duodecim sæcula ante Lutherum, in æternum periisse, ac omnes nostros, vestrosque Majores, qui per tot sæcula Ecclesiam tantum Romanam agnoverunt, à vera Fide & salute æterna excidisse. Nisi quis impiè fingat Christum permisisse, suam Ecclesiam visibilem per 12. sæcula invincibili veræ Fidei ignorantia altè sopitam jacere.

Hæcine sunt promissa Christi de duratione suæ veræ Ecclesie; *Porta inferi non prævalebunt adversus eam* &c. quam ipsi Sectarii admittunt saltem 4. primis sæculis fuisse Romanam. Hic igitur non minus ipse Christus, quam Ecclesia Romana inculatur.

II. An ergo à Fide & salute aberrarunt passim omnes illi qui pro divino cultu in tota Europa, & reliquo orbe Christiano, tot Tempia, tot Cænobia, tot Collegia, tot Religionis Christianæ monumenta per duodecim sæcula summâ pietate, ac studio erexerunt? Qui sua bona, ac se ipsos totâ vitâ divino obsequio manciparunt? Perierunt quotquot eo tempore vixerunt viri sanctitate, ac miraculis toto orbe celebrati, Benedictus, Patricius, Bernardus, Dominicus, Franciscus, alique Sancti innumeri, quorum virtus, & vita tot Cælestibus prodigiis comprobata fuit. Perierunt tot milleni Martyrum, qui pro tuenda Religione Romana contra tyrannos decertarunt, suumque sanguinem ac vitam profuderunt, nisi fortè aliquos invincibilis ignorantia excusaverit? Hi enim non aliam quam Ecclesiam Romanam agnoverunt, quam Lutherani & Calviniani impiam & sacrilegam esse profiterentur.

III. Hinc igitur ut dixi, sequeretur ulterius, Christum Ecclesiam suam tanto labore & amore institutam, per duodecim sæcula deseruisse; cui tamen dixit:

Ego vobiscum sum usque ad consummationem sæculi: Reliquisse illam sub impietate, & potestate Satana, cui tamen promisit; Porta inferi non prævalebunt adversus eam: Er per Apostolum, eam fore columnam & firmamentum veritatis.

Frustrâ igitur duodecim illis sæculis à Romana Ecclesia prædicatum est toto orbe Christi Evangelium: Frustrâ tot Gentes à Paganismo ad Ecclesiam Romanam convertæ: Frustrâ fuere tot sæculis Sacramenta, & alia salutis media à Christo instituta: Frustrâ fuit ipsa Christi Passio, Mors, & Redemptio, donec tandem Lutherus Ecclesie Romanæ Sacerdotium, & Cælibatum deseruit, & ad connubia, omnemque carnis libertatem provolvit, atque ita Ecclesiam prolapsam restauravit, & viam cæli, quam Christus dixit angustam, verbo & exemplo laxam, & spatiosam fecit. Denique donec in castissima illa universalis Ecclesie *Susanna* novas Fidei labeles confinxerunt duo illi lubrici veteratores, Lutherus saxo excucullatus, & Calvinus publicè stigmaticus, de quibus erroribus neque tot Patres Sanctissimi, nec tot Concilia per tot sæcula, eam unquam accusarunt. Quis ratione præditus hæc non ludicra, non insana, non merissima figmenta judicabit?

IV. Quod si tandem dicas, Hæc nullo modo admittenda esse, ac potuisse semper Majores nostros etiam in Religione Romana salutem adipisci; necessarium erit te hoc modo ulterius ratiocinari:

Omnes omnino tam Catholici, quam Sectarii fatentur, in Ecclesia Romana posse salutem obtineri: Omnes autem Catholici qui sunt maxima pars omnium Christianorum, omni tempore, & uno ore affirmant, me in Secta Lutherana vel Calviniana non posse salvari. Ergo, si volo esse certus & securus de salute æterna, debeo eligere Ecclesiam Romanam, in qua omnes fatentur, me posse salvari, non verò Lutheranam aut aliam, in qua maxima pars orbis Christiani absolute negat salutem posse obtineri. Hoc argumento Henricus IV. Galliarum Rex, postquam apud suos Ministros rem Fidei diligenter examinasset, professus est, se ad Ecclesiam Romanam fuisse conversum, uti videre est apud Historiæ Gallicæ Scriptores.

ARGUMENTUM VII.

In sola Ecclesia Romana persistit gloria Miraculorum, à Christo veræ Ecclesie promissa.

Miraculis Ecclesie Romanæ quasi conjuratione factâ novum bellum nuper indixit *Stillingfleetus* in Anglia, *Zuickerus* in Hollandia, *Danhaverus* in Germania. Sed eorum impetum validè repressit, fregit, protulit ex Anglia noster *Worlæus*, ex Germania *Cornæus*, aliique germanæ fidei pugiles strenuissimi. Hic autem pro invictò miraculorum testimonio brevi methodo sic argumentaberis.

Christus eodem modo contulit veræ Ecclesie potestatem prædicandi Fidem, & operandi Miracula *Mat. 16. v. 19. Euntes in mundum universum prædicare Evangelium omni creatura.* Et statim subdit: *Signa autem eos crediderint hæc sequentur, in nomine meo demonia ejicient... super agros manus imponent, & bene habebunt &c.* Sed in Ecclesia Christi hoc tempore perseverat potestas prædicandi fidem: Ergo etiam virtus operandi Miracula. Cum enim absque ulla temporis limitatione fuerit hoc privilegium veræ Ecclesie concessum, sine ratione asseritur illi jam ereptum esse, cum nullo modo ostendi possit quo modo, aut quo tempore

Ars de Kin

Theologia

Div

pore fuerit revocatum, imò assidua tot miraculorum experientia comprobet, potestatem illam adhuc in Ecclesia Christi perseverare.

II. Ex his porro conficitur hoc argumentum cuius sanæ mentis homini manifestum. Miracula ab initio indicaverunt veram Christi Ecclesiam, & Christus promissit ea in sua Ecclesia permanitura, ut jam ostensum est. Atqui miracula in sola cernuntur Ecclesia Romana: Ergo hæc sola est vera Ecclesia Christi. Alias nulla in terris dabitur Christi Ecclesia: cum nulla prorsus alia Secta possit illam miraculorum gloriam sibi vindicare.

Frustra autem ex odio Religionis Romanæ cum Sæculariis illis, hanc miraculorum gloriam non Deo, sed dæmoni adscribes: sic enim Judei olim Christi miracula calumniabantur; in *Beelzebub Principe demoniorum eiecit demonia*, quæ tamen constat fuisse vera miracula, & signa Fidei certissima. Deinde innumera Ecclesiæ Romanæ miracula omnem dæmonis potestatem longissimè excedunt, ut mortuos ad vitam excitare, morbos incurabiles momentò curare, cæcis visum, surdis auditum, claudis incessum restituere. Uti non ita pridem coram multis testibus factum constat Cæsar-Augusta in Joanne Pellicero Aragonio viro notissimo, cui integra tibia dudum amputata divinâ virtute subito restituta est. Mortuos à *S. Martino*, & à *S. Dominico* tres, à *S. Xaverio* supra viginti, ab aliis nostro ævo plurimos *vita restitutos*, iis testimoniis comprobatum invenies, quibus nihil potest esse in rebus humanis certius aut evidentiùs. Teste autem *D. Augustino* l. 22. de Civit. c. 4. miraculum vel unicum, quod constat à Deo factum, ad certissimum veræ Fidei testimonium sufficere debet.

III. Ad hæc frivola prorsus sunt Doctoris *Stillingfletii* responsa, Miracula scilicet hæc esse longinqua, intervallo temporum, & locorum multas cudi fabulas, multos crescere rumores, multa hominibus credulis imponi. Et ad tibiam illam Joanni Pellicero publico prodigio restitutam, sufficit illi per ludibrium reponere. Isto intervallo loci, & temporis quo fama hujus præsentis miraculi ex Hispania in Angliam transibat, facile potuisse Pelliceri stipitem ligneum in tibiam excrescere.

IV. At si liceat hujusmodi facta publica, & severo iudicio subjecta, & juratis testibus comprobata, unius Stillingfletii inani ludibrio in figmenta convertere, videat quæso, ne suum quoque nomen, & personam, & titulum, ut inanes fabulas, & popularis aure fumos posteris transmittat. Quæro enim, si illius iudicio insistas, quis hominum post pauculos annos crederet extitisse Doctorem Stillingfletum, in Academia Cantabrigensi studuisse, legitime examinatum fuisse, Doctoris lauream consecutum esse? Dicam ego, dicent posteris, hunc Doctoratus gradum, quamvis publicis tabulis & testibus consignatum, solo populi rumore Stillingfletio accrevisse.

At, inquis, testimonium de patrato miraculo res est supra naturam posita. Erras, mi Doctor; miraculum quidem ipsum naturæ vires excedit, prodigium verò jam patratum oculis intueri, manibus palpare, juramento testari, auctoritate publicâ & indubitata consignare, hæc nihil habent præter consuetas naturæ leges, & normam communem, quæ solent res gestæ certâ fide comprobari. Mirum ut re tam aperta halucinari hominem, qui cupit in Doctorum numero celebrari. Sed illi novum non est, pro solidis argumentis, inanes jocos, & facietas venditare.

V. Ne verò ad labefaciendum hæc miracula ad Dæmonis opem iterum confugiat Adversarius, illum breviter interrogo: Si ad fallendos homines Dæmon operetur miracula in Ecclesia Romana; an id faciat potestate divinâ, an virtute propriâ? Non potestate divinâ, quia si Religio Romana sit falsa, non potest Deus illam miraculorum testimonio tanquam suo sigillo comprobare: Hoc enim esset Deum falsæ doctrinæ subscribere, atque ita homines in fraudem inducere. Non etiam propriâ dæmonis virtute ad homines fallendos: quia sic dæmon multò magis operaretur miracula pro Secta Turcarum & Judæorum, ut in eam magno suo lucro homines induceret. Ergo miraculorum gloria in sola Romana Ecclesia perseverans à solo Deo procedere potest, ut hoc signo & testimonio, uti olim, ita hoc tempore, veram Ecclesiam hominibus demonstraret.

VI. Et verò ut in ea inveniendâ homines essent inexcusabiles, extare voluit quædam miracula publica, & perpetua, & omnibus faciliè conspicua, si Angli & Baravi eâ curâ, quæ opes, & merces peregrinas, veræ Fidei Testimonium inquirerent. Reperirent in Italia, & in ipso Religionis Romanæ gremio domus Lauretanæ miraculum publicum, & omnibus seire volentibus perpetuò conspicuum. Neapoli ampullam sanguinis S. Januarii Martyris, qui in præsentia Corporis constitutus miraculosè ebullit. Compostella in Hispania reliquias S. Jacobi ob probatissimam in dies miracula à toto orbe Christiano frequentatas. Ut præteream in Belgio Virginem Africollensem, Hallensem, & alia ejusmodi loca manifestis Dei miraculis continuò illustrata, ex quibus Ecclesiæ Romanæ Adversarii redduntur prorsus inexcusabiles.

Postremò, quantum ponderis habeant Miracula ad commonstrandum veram Ecclesiam, ipsi Adversarii suo calculo sapius comprobarunt. Quid enim? Si nostri, aut superiores ævi miraculis, nihil tribuendum, quid Lutheri artes, quid Calvinii fraudes in illis fabricandis tanto studio insudarunt?

Nota est apud Staphylum, qui actioni interfuit, & testatam reliquit, *Libro* qui inscribitur *Absoluta responsio*, historia Lutheri, qui ut à miraculi testimonio, Prophetæ à Deo missi sibi nomen usurparet, feminam à dæmone possessam Dei nomine à se liberandam multo apparatu suscepit. Sed post ingeminatos clamores, & irrita conamina, tandem ipse à dæmone in eas angustias redactus fuit, ut ab eo congressu validiorem dæmonis insultum vix vivus evaserit.

VII. Tantam tamen in miraculis vim agnovit, ut non dubitaverit ab illis iterum, iterumque aliquid suæ doctrinæ præsidium emendicare, de tota Ecclesia suo iudicio triumphaturus, si vel unicum impetrasset. Itaque teste Cochleæo in vita Lutheri, dum quendam nomine Neseum in Albi submersum comperisset, spei plenus accurrit, preces prolixas ingeminat, sed nihil proficit; sacra carmina de mortui auribus infurra, sed & hæc surdo canit. Denique cum nihil intentatum relinqueret, ut cadaveri vocem aliquam aut motum extunderet, non aliud quàm spectantium risum, & opprobria impetravit; qui in hoc Martini facinore, nullum nisi temeritatis, & audaciæ prodigium spectare.

VIII. Alia his similia, nec dissimili eventu, tentarunt alii Lutheri a seclæ apud Cochleum ad ann. 1533. qui ut se veridicos Prophetas populo probarent, diem extre-

mi iudicii à se designatum præ foribus adesse prænu-
ciarunt. His Prophetis creduli nimis agricolæ ferere
& arare desierunt, sed & vivere brevi desinissent, nisi
inani expectatione tandem edocti, in Ministris suis va-
nos vates agnovissent.

IX. Neque his cedunt artes & machinamenta Cal-
vini, qui in hoc erat sedulo intentus, ut aliquo patrat
miraculi testimonio doctrinæ suæ fidem conciliaret.
Rem sic aggressus est, teste Bolsco in vita Calvini
cap. 13. Vir inops Brulæus nomine cum uxore Osluno
Genevam demigrat, à Calvino inopiæ suæ subsidium
postulat, annuit perbenignè, si illi vicissim in adornan-
da quadam miraculi specie operam suam, & fidem
commodarent. Brulæus, ut jubetur, morbum simulat,
Ministri pro concione agrum populi precibus com-
mendant. Paulo post miser ille, ut prius ægri, ita nunc
defuncti personam induit. Monetur Calvinus, & quasi
reignatus cum amicorum caterva ad defuncti do-
mum divertit, ubi cum Brulæi uxor ploratu ac lachry-
mis scenicum hoc funus egregiè adornasset, Calvinus
in genua provolutus, & fuis ad Deum precibus rogat,
in testimonium suæ doctrinæ defunctum hunc ad vi-
tam suscitari; atque apprehensa ejus manu, alta voce
iterum iterumque imperat ut sese erigat, & ad vitam
redeat. At ecce novum miraculi genus, qui se mor-
tuum simulavit, jam verè mortuus reperitur, quo viso
uxor attonita, & in ferias lachrymas & querelas effusa,
infausta Calvini technas omnibus ex ordine referavit.
Interea remansit mulier infelix sine viro, & Calvinus
infeliciores sine miraculo.

X. His adde, Sectarios qui objiciunt Miracula om-
nia tanquam *incerta* Notam fidei certam non consti-
tuere, *sepsos* manifestè jugulare.

Nunquam enim ostendit illi, pro autoritate in-
fallibili Scripturarum quibus credunt notam se habere
certiorem quam miracula Christi, & Apostolorum, qui
eas tanquam Dei verbum hominibus tradiderunt. Ro-
go te patris (Sectarie) quomodo ipsum Christum ut
Filium Dei, quomodo Apostolos ut certos veræ fidei
præcones admittes, si omnia omnium temporum mi-
racula excludas? Hic certò vacillabis, hic hærebis, hic
demum prima Fidei fundamenta convelles, nisi mi-
raculorum Notam ut certum fidei firmamentum ad-
mittas.

Quod si potius ad Spiritus tui privati testimonium
recurras, iterum tibi eodem teste fauces ocludis. Si
enim ista publica miracula prorsus omnia, ut notam
fidei incertam, excludis, quæ veri specie spiritum tu-
um privatum & ignotum, ut testimonium Fidei indubi-
tatum ulli sanæ mentis homini persuadebis? Hæc cer-
tè pro intellectu rationem non averfante manifestè
concludunt: sed de fucato Spiritus Privati testimonio
pluribus infra Cap. VI.

ARGUMENTUM VIII.

*Sola Ecclesia Romana habet infallibilem Fidei Re-
gulam, & decisionem controversiarum.*

XI. VERA Christi Ecclesia debet habere infallibilem
fidei suæ Regulam, quæ possit dirimere con-
troverfias in Negotio Religionis frequenter emergen-
tes, ac sententiæ à se prolatae rationem, ac fundamen-
tum assignare, in quo possit intellectus certò & securè
acquiescere. Nam sine tali Regula & Judice con-
troverfiarum omnia erunt incerta, ac plenatibus in-

terminatis: adeoque talis Religio non erit vera Reli-
gio, quæ debet esse rerum omnium certissima.

XII. Atqui Ecclesia Lutherana & Calviniana nullam
possunt talem suæ fidei Regulam exhibere, potest au-
tem Ecclesia Romana. Ergo hæc sola potest esse vera
Christi Ecclesia.

Minor probatur, quia talis Regula non potest esse
sola Scriptura, aut Spiritus privatus, aut alia, quæ à
modernis Sectariis prætenduntur, ut de singulis à se-
quenti cap. 4. ostendemus: hic enim agitur de ipso
veræ Ecclesiæ fundamento, sine quo ejus fidem nutare,
ac corruiere necesse est.

Atque eadem operâ dissolventur objectiones & ef-
fugia, quibus Sectarii contra claram veritatis lucem
hactenus demonstratam se miserè involvi patiuntur:
modò prius quatuor principales veræ Ecclesiæ Notas
in prædictis contentas hic breviter colligamus.

CONCLUSIO.

*De Notis veræ Ecclesiæ, cum quarundam Obje-
ctionum dissolutione.*

I. EX argumentis hæctenus à cap. 4. in forma dedu-
ctis facile convincitur, Solam Ecclesiam Roma-
nam habere quatuor illas certissimas veræ Ecclesiæ
Notas ab initio à Patribus, & Conciliis, in Symbolo
etiam Nicæno, & Constantinopolitano receptas.
Nempe quod sit *Una* unitate doctrinæ fidei, unitate
Capitis à Christo instituti, unitate Membrorum in
participatione Sacramentorum & in professione etiam
externa ejusdem fidei. Quod sit *Sancta* per doctri-
nam, & media quæ à peccatis abducant, ac per mira-
cula veram morum sanctitatem confirmantia. Quod
sit *Catholica*, sive universalis, per extentionem sui ad
omnia tempora, & ad omnia loca saltem successivè,
uti Christus suæ Ecclesiæ in scripturis promissit. Quod
sit *Apostolica* per successionem continuam, ordinatio-
nem, & jurisdictionem suorum Ministrorum à Christo
& Apostolis. Quæ omnia simul sumpta in sola Eccle-
sia Romana reperiri, in argumentis à cap. 4. deductis
supra demonstratum est. Sed & hic pauca de his
porro objecta breviter diluemus.

II. Objiciunt primò, contra *Unitatem* in Ecclesia
Romana, Etiam Mahumetanos posse illam unitatem
in suo cætu & sua doctrina prætere: ac proinde
in illa unitate non posse constitui aliquam notam veræ
Ecclesiæ.

Resp. distinguendo assumptum: Possunt illi præ-
tere aliquam unitatem *genericam*, qualem habue-
runt variæ Respublicæ, etiam Ethnicæ, quæ hæc non
pertinet, transeat assumptum: Possunt prætere
unitatem illam *specificam* Religionis Christianæ, de
qua hic agitur, negatur assumptum. Hic enim agitur
de unitate quam Christus in propria Ecclesia requisi-
vit, quæ nempe sit unitas ejusdem Fidei, Capitis, &
membrorum Ecclesiæ Christianæ, quæ vera Christi
Ecclesia discernatur à Sectis falsis quæ Ecclesiam illam
sibi vindicant, & pro qua in particulari discernenda
Christus eas Notas in scripturis designavit. Adde: Et-
si Mahumetanis, aut aliis una aliqua ex illis quatuor
Notis concederetur, nihil inde contra nostram do-
ctrinam posse inferri, cum non habeant illi copulativè
omnes quatuor simul conjunctas, quod ad veram
Christi Ecclesiam à falsis sectis discernendam à Pa-
tribus, Conciliis, eorumque Symbolo copulativè de-
signatur:

Arde
kin

Theo-
logia